

Arrest

nr. 177 946 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 27 november 2008 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 mei 2011 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 31 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, na de beslissingen van 12 mei 2011 te hebben ingetrokken, een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 27 november 2008 als ongegrond wordt afgewezen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 73 618 van 20 januari 2012 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissingen van 31 augustus 2011 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond wordt afgewezen en waarbij haar het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 20 november 2013 diende verzoekster een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 januari 2014 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 18 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.11.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[M.A.] [...]

nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.01.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t.

België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t België § 86- EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 18 maart 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer:

Naam + voornaam: [M.A.]

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die zijn gericht tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). Verzoeksters raadvrouw weerlegt deze vaststellingen niet en stelt zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Verweerder betwist ook de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Door verzoekster werd op 27.11.2008 een medische regularisatieaanvraag ingediend bij verweester en deze regularisatieaanvraag werd ontvankelijk verklaard bij beslissing van 27.03.2009 van verweester.

Bij beslissing van 12.05.2011 werd deze regularisatieaanvraag van 27.11.2008 ongegrond verklaard door verweester. In de beslissing van verweester wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur d.d. 22.03.2011 van DVZ.

De beslissing van 12.05.2011 van verweerster werd echter ingetrokken bij beslissing van 31.08.2011. Met betrekking tot huidige bestreden beslissing wordt in het medisch advies verwezen naar het medisch advies van Dokter [G.] van 22.03.2011. Dit medisch advies betreft dus het medisch advies dat ingetrokken werd op 31.08.2011.

Naar aanleiding van de medische regularisatieaanvraag van 19.11.2013 van verzoekster werd een medisch attest meegestuurd van Dokter [M.V.D.E.], arts te 2100 Deurne. In het "medisch getuigschrift" is sprake van locomotorisch gebied, oa. cervicale pijn en ook in andere gewrichten ten gevolge van artrose. Geen enkele van deze locomotorische klachten hebben het voorwerp uitgemaakt van het medisch advies van Dokter [K.G.] d.d. 22.03.2011.

De arts-adviseur komt tot het besluit in zijn advies OP 13.01.2014 als volgt:

„Gezien bovenvermelde impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

In de bestreden beslissing van 20.11.2013 wordt het advies van de arts-adviseur overgenomen.

Met betrekking tot de bestreden beslissing is er dus zeker al sprake van een schending van de motiveringsplicht en schending van de zorgvuldigheidsplicht vermits in het advies van Dokter [G.] d.d. 22.03.2011 geen sprake is van huidige ziekte-toestand van verzoekster en er door de arts-adviseur in zijn advies van 13.01.2014 niet onderzocht wordt of de aandoening van verzoekster in het land van herkomst kan behandeld worden.

Het advies van de arts-adviseur d.d. 13.01.2014 wordt overgenomen in de bestreden beslissing van 17.01.2014.

In artikel 9 ter § 1 van de vreemdelingenwet wordt gesteld:

„De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke Integriteit of een reëel risico Inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan hij een machtiging tot verblijf in het rijk aanvragen bij de Minister of zijn gemachtigde."

In artikel 9 ter vreemdelingenwet is duidelijk sprake van een ziekte die:

- een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit*
- een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst*

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de ambtenaar-geneesheer in een advies vastgesteld heeft dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in paragraaf 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het rijk.

In het medisch advies van 13.01.2014 wordt dit nergens gesteld vermits in het verslag van de geneesheer-adviseur nergens gesteld wordt dat er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster. De arts-adviseur stelt enkel dat bij een terugkeer naar het land van herkomst er geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand zal zijn.

Artikel 9 ter §1 Is geschonden en tevens is de motiveringsplicht geschonden."

4.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt en op basis waarvan zij verzocht tot een verblijf te worden gemachtigd kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding

kan geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk. In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 januari 2014 waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat verzoekster een aantal degeneratieve klachten op locomotorisch gebied heeft, doch dat er geen objectieve elementen voorhanden zijn om de vermelde subjectieve pijnklachten als ernstig te bestempelen. De betrokken controlearts verduidelijkte ook dat een terugkeer van verzoekster geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand kan hebben en dat zelfs onbehandeld er geen risico is *“noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling”* en concludeerde dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vermeldde dat een andere controlearts, naar aanleiding van een eerdere aanvraag van verzoekster om tot een verblijf in het Rijk om medische redenen te worden gemachtigd ook reeds een medisch advies verschaft – een niet ter zake doende vaststelling – laat de Raad in casu op zich niet toe te concluderen dat de formele motiveringsplicht werd miskend.

Een schending van formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Door erop te wijzen dat de ambtenaar-geneesheer die door verweerder werd aangesteld om een advies te verlenen omtrent de medische problematiek die zij aanvoerde bij haar eerste aanvraag om met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd de medische problematiek die zij aanvoerde bij haar tweede aanvraag om tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd niet heeft besproken toont zij geenszins aan dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing enige beoordelingsfout werd gemaakt of dat deze beslissing kennelijk onredelijk is.

Daarnaast moet worden gesteld dat de gezondheidsproblematiek die verzoekster aanvoerde bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 november 2013 – meer specifiek locomotorische klachten –, blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken, wel degelijk door de ambtenaar-geneesheer in aanmerking werd genomen. Deze controlearts stelde in zijn advies namelijk expliciet dat de degeneratieve klachten op locomotorisch gebied ten gevolge van artrose subjectieve pijnklachten zijn die niet worden ondersteund door objectieve elementen en dat een discushernia niet wordt aangetoond. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit standpunt in strijd is met de door haar aangebrachte verslagen inzake onderzoeken die zij liet doorvoeren, waarin onder meer wordt besloten dat *“geen duidelijke zuivere focale hernia”* kon worden vastgesteld en dat er *“geen significante artrose-ombouw”* is.

Verzoeksters bewering dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer nergens stelt dat de door haar aangevoerde medische problematiek geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit mist feitelijke grondslag. De ambtenaar-geneesheer heeft immers duidelijk aangegeven te hebben vastgesteld dat er *“kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980”* en deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Het feit dat de controlearts rekening hield met het gegeven dat in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet twee situaties werden voorzien die toelaten om op medische gronden een verblijfsmachtiging toe te staan blijkt ook uit het gegeven dat hij expliciet stelde *“geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling te weerhouden”*.

Voorts moet nog worden benadrukt dat wanneer een door verweerder aangestelde controlearts op basis van de hem voorgelegde stukken oordeelt dat geen ernstige ziekte kan worden vastgesteld of concludeert dat een aandoening ook zonder behandeling geen aanleiding kan geven tot de vaststelling

dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie zou kunnen terechtkomen hij uiteraard, logischerwijze, geen onderzoek meer dient te verrichten inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.3. Aangezien verweerder de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet wordt aangetoond dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dit advies niet deugdelijk werd voorbereid kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK